

sais nink mõnne kõraperrast kattetu haina: kuni nätta olliwa, tullime ütte pakku nink häste hoijetu warriko weerde, mes möllembal pool teed nite weren olli. Meije saime niuid nurmi weerde. Sääal rõmust meije silmi üttel pool teed ütts rda-nurm, mes eigest hainast puhhas olli, nink paksubste ja lihawast olli kaswanu; töisel pool teed näime ütte tuggewat jullast kolme rammo-litse hobbesege kessanurme äestawat, nink tül maad kawwembal ütte töist kätte kõwwa härjaga kändwat. Sääal näime ka henne een sedda tallo essi. Ütts kõrge, kõwwa nink õkwalinne aid joost nelja kanti umbre ütte sure platsi, mes pääal tallo murro, aija nink kopli omma. Hääal pool selle platsi kalde pääal olli ütts illus, holelikkult puhhastedu mõtsa kaswandik hä hainaga, mes wassikide nink hobbeste koplis prugiti. Mäe pool kaswandikku tallo pole minnen olli ütts uipu-aid, mes ammat wärrajani küündi täüs mehhiaste tarru (pakke); kurral pool wärrajist olli aid weren ütts pik hummala-aid. Selle uipu- nink hummala-aijaga joost tallo murro, ütts puhtast petu haljendaw (hainane) plats, kokko. Kui meije wärrajide liggi saime, tulli meile ütts suur häste toidetu karri nink kaunis noorde ellajide hull wasta, mes ütts karja-poisikenne nink ütts tüttarlats, möllemba perremehhe latse poig nink tüttar, mõtsa aijewa; sel poisikessel olliwa puhta riõwa sälsjan, pä suitu nink kattedisgus läen, mes sisset temma, kuni

karri rahholikkult sõije, pähha opse. Temma wõt kübbara pääst nink terret sõbralikkult, nissammute ka se tüttarlats kel suk läen olli kudada. Meije wöttime neide terretamist wasta nink küsseme: kas perremees koddun om? Memma kostsiwa: esakenne om koddun maja töman; teije lõwwate tedda töisel pool tarret. Meije näime sedda tarret, mes ütts suur tailohone illusa silleda kattussega om; kesset sedda honet om pöhtja (senits), ütten otsan hagganik, töisen otsan rehhe-tarre ello-kambride nink eesitsega. Umbre maja nulga minnen näijeme perrenaise eesitse läwwe een pengi pääal istwat nink last immetawat, kats wannembat last temma kõrwal mängwat nink essa põllo-riistu parrandawat. Meije terwitamist wöeti sõbralikkult wasta; perrenaise sõnna pääal tulliwa meile latse wasta nink lõiwa meile kät. Meije olleme, armas perremees, teije küllamehhe (naabri) waisest tallust kurba sõamega sija tulnu, üttime meije, et meije teije hä ellamisse kõrre, teije hole nink ussindusse nink nõuka tallo näggemisset omma meest wõis rõmustada. Selletage meile ommete lige eddimält ärra, kost se suur wahhe teije ellamisse wajel tullep, konna ommete selle tallo ma mitte parremb ei näü ollewat. Sedda selletust, wastas perremees, wöite teise essi hennele anda. Waisus nink willitus omma nuhtlusses, kui tallomees Jummalas kasko, mes ütlep: omma palge heen peat sinna omma põido